

Kendimden Biliyorum

– Mustafa Yılmaz Boz · 16 Mayıs 2025

Kurumuş bir gül düştü, eskimiş parkasından,
Güllerin solmasını, kendimden biliyorum.
Çiçeklerle bezeli , cennetin arkasından,
Dalların elmasını, kendimden biliyorum.

Bir resmin var yadigar, öpüp koydum en üste,
Ben öleyim sen yaşa, yar yeter ki sen iste,
Gelirken ki değil de, giderken ki dönüşte,
Yolların olmasını, kendimden biliyorum.

Bitecek güzelliğin, iz düşecek deriye,
Kan kuser mezarlıklar, yeni ölmüş diriye,
Piştiğimiz sevda da, her yangından geriye,
Küllerin kalmasını, kendimden biliyorum.

Neylersin ki sevgili, işte böyle son durum,
Esir kaldım düşlerde, perişanım mağrurum,
Parçalanmış içimde, hüznün yağar yağmurum,
Göllerin dolmasını, kendimden biliyorum.

Her zerresi bir zehir, gülüşlerin Baldıran,
Yılan ki titrek kuşu, yuvasından kaldıran,
Dermansız ve çaresiz, gitme diye yalvaran,
Kolların salmasını, kendimden biliyorum.

Nerede kaldın ey yar, gözyaşım süzülürken,
Yaşayan bu mevtanın, derisi yüzülürken,
Timur'un ordusuna, bu yürek ezilirken,
Fillerin ölmesini, kendimden biliyorum.

Ey aşkını tattığım, sende gördüm edayı,
Göğsümdeki beşikte, avuttuğum sedayı,
Bir umuttur bekledim, bu son kutlu vedayı,
Yellerin bilmesini, kendimden biliyorum.

Sen kestin umudumu, dermanımı dizimden,
Bulacaklar yolunu, karda kalan izinden,
Yara yara gelecek, kan akacak gözünden,
Sellerin gelmesini ,kendimden biliyorum.

Sende yoktan var oldun, işte sevgim kadarsın,
Yaşayan geçmişini, ülfetine adarsın,
Ayrılığın zehrini, elbet bir gün tadarsın,
Kulların çelmesini , kendimden biliyorum.

Hani nerde kaldılar, sağlar gibi dostlarım,
Kötü günde kum oldu, dağlar gibi dostlarım,
Kahıroğlan haline, ağlar gibi dostlarım,
Ellerin gülmesini , kendimden biliyorum.